Торік у батюшки в селі Трушки недалечко од Білої Церкви саме перед спасом були гості вже надвечір. Приїхали деякі близькі сусіди, був і благочинний. Другого дня вранці батюшка вийшов у садок, щоб проходиться й оглядіть груші дулі та яблуні, чи не обтрусили часом вночі груш та яблук злодії перед спасом, бо на спаса святять люде, приносять святить груші та яблука, вінки з вижатої пшениці й жита і в мисочках щільники й мед патоку. Груш та яблук ніхто не зачепив. Гілки були рясно ніби обнизані. Але батюшка зирнув на пасіку. В одному рядку вуликів не було одного вулика, тільки валялась на траві покришка з дошки та підставка до вічка. Улик зник. Батюшка прийшов, оглядів голий точок, де стояв улик, і пересвідчився, що вулик зник, що його хтось украв.

— Мабуть, якийсь ласий до меду сусіда або його син парубок вночі вкрав улика,— сказав він до жінки через одчинене в садок вікно.

— Ото диво! Одколи ми держимо пасіку, ще ніколи не пропав ні один улик з садка. І хто б оце його вкрав? — сказала матушка, висунувшись в одчинене вікно.

— Мабуть, якісь ласі до меду парубки поцупили вулика, видерли мед та й з'їли,— каже до неї панотець.

— А може, то погоничі наших гостей поцупили ще ввечері вулика, щоб покуштувать меду в спасівку,— сказала матушка.

— Навряд. Погоничі з чужих сіл і навряд чи й знають, де пасіка в садку. Та вони, мабуть, і не заглядали в садок. Дивно мені, та й годі хто оце поласувався на медок? Хіба, може, отой новий сторож, що живе в хаті в лісі, вночі поцупив вулика та й сховав десь, певно, не в себе в хаті, а десь заправторив його, щоб часом не витрусили в його вулика,— міркував панотець наздогад.

І справді. Панотцева оселя була коло самого широкого вигону, а за вигоном зараз був довгий ліс, і за окопом в лісі стояла дідицька хата, в котрій жив найнятий паном сторож лісовик. Ці лісовики потаєнці продавали з лісу людям хворост та хмиз та й усякі оскомелки давали за могорич. Часто вони накладали з злодіями й переховували крадене добро. В тій хаті часто робили трус й обшукували усі забудування в час трусанини.

І панотець і паніматка так і подумали, що вулик з медом помандрував вночі у ліс.

Минула зима, настала весна. Худоба з'їла сливе увесь довгий ожеред соломи. Коли це наймит аж на кінці ожереду, сливе на самому поді, смикаючи ключкою пашу, висмикнув улика, само по собі, порожнього, з слідами вощини на дні.

Панотця це вдивило й зацікавило. Саме тоді до його приїхав благочинний. Він розказав йому за ту крадіжку вулика і що й досі не виявилось, хто поцупив улика.

— Та це ж украв у вас, напевно, мій кучер,— сказав благочинний,— бо другого дня вранці у мого погонича розпухла пика аж до самих очей, а щоки аж набрякли, неначе пухирі. Я питаю в його, од чого це сталось, а він каже, що він заснув на повозці в вашому подвір'ї і його покусали комарі. Дивлюсь я на його свиту, а в його свита і на грудях, і на полах обмазана, неначе клейстером. Отож, мабуть, він, як їв полапки вночі, то й замазав свиту спереду.

— Але ж як він сам уклав в копи більше як десять фунтів меду? Як йому не завадила така сила меду? — обізвалась матушка, дивуючись цій прожері.

— Мабуть, в його були й помагачі два кучери, коли вони стріскали без хліба трохи не півпуда меду,— додав панотець.

— От таки виявилось, хто з'їв улик меду! — сказала врешті паніматка, вдоволивши свою жіноцьку цікавість.— А ми думали, думали та з дива аж голову ламали, хто б то вкрав улика, та ще й не дуже важкого!